

Tilfredsstillelsen af Sjælens dybeste Krav, for at begrunde Kristen-troens Nødvendighed.

Hertil kan jeg kun sige: Naar Trangen til at finde Mening i Livet vaagner hos et Menneske; naar han med Opbydelsen af al sin Sjælskraft søger Forklaringen af sin egen Tilværelses Sammenhæng med det store Hele, fordi han kun kan leve, naar han ser et Hvorfor og Hvorhen; naar han først for at finde Sandheden og siden, naar han har fundet den, for at leve i den, er villig til ethvert Offer og enhver Smerte, blot dette ene maa times ham, da kan man — om man vil — sige: se, det er et Menneske, der søger Lykken. Ti Tilfredsstillelsen af Sjælens stærkeste Krav er ganske rigtig den højeste Lykke, og intet Krav er stærkere end det, at faa Mening i sit Liv. I den Forstand søger alle levende Mennesker Lykken, og maa søge den, om de vil bevare Livet; det er en aandelig Selvopholdelsesdrift, der fører dertil. Ligeledes kan man sige om det Menneske, der har faaet Egenkærligheden saaledes brudt, at det er hans Glæde med alle Ofre at tjene sine Medmennesker, saaledes at han tilfredsstiller sin Sjæls dybeste Trang ved at sætte Livet til for Brødrene — om ham kan man ogsaa sige, at han søger Lykken.

Men man maa blot paa samme Tid indrømme og vedblive at huske, at „Lykke“ her er brugt paa en ganske anden Maade end den gængse, og i en ganske anden Betydning end Ordet f. Eks. af mig brugtes, i hvad jeg skrev. Man kan ogsaa sige, at der er trukket og halet i Begrebet, til det næsten dækker over sin Mod-sætning. Den Lykke, Fru Marholm H. taler om, og den Lykke, hvis absolute Nødvendighed for menneskelig Udvikling, jeg benægter, ligner ikke mere dette sidste — ikke mere, hvad Kristendom kalder Lykke, end Nat ligner Dag. Forresten tales der, saa vidt jeg ved, i hele det nye Testamente ikke om „Lykke“, derimod om Fred og Salighed — ogsaa Salighed her paa Jorden — Salighed f. Eks. ved det at være „fattig i Aanden“, Salighed ved at lide Forfølgelse for Jesu Skyld etc. Og ved denne Fred og Salighed er der netop den Ejendommelighed, at den kan bo i Sind, hvor al Mulighed for hin anden Lykke er udslukket.

Kristi Ord advarer stærkt mod at sætte sin Hu til noget af det, der kaldes jordisk Lykke, eller til at vente, at den skulde blive deres Lod, der hører ham til.

Deres Liv, der fulgte Kristus efter, taler højt om, hvilken Forskel der er mellem den Lykke, de søgte, og hvad Mennesker ellers kalder saaledes. Sammenlign to saadanne usædvanlig lykkelige: Göthe og Apostelen Paulus. Göthe med dette Liv, der udviklede og tog i Beslag alle hans vidunderlig rige, mod Jordlivet vendte Evner, og Apostelen, hvem „Verden var korsfæstet og han Verden“, og som begærede Del i Kristi Lidelsers Samfund; han,